

γαρ. ἄτσαλους βόρ. ιδιώμ. ἄτσαλες Σκυρ. ἄτσελος Θήρ. ἄτσαλ-λος Κύπρ. Μεγίστ. Μῆλ. Σύμ. κ.ά. ἄτσαλ-λος Ρόδ. ἄτσελος Χίος ἄρτσαλος Πόντ. (Κερασ. *Οφ.) ἀνάτσαλους Λέσβ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄτσαλος. Ἡ ἐτυμολογία τῆς λ. ἀκαθόριστος. Ὁ Κορ. ἐν Ἀτ. 1, 381 ἀνάγει εἰς τὸ τοῦ Ἡσυχίου «ἄσκαλα· ἀκάθαρτα» ἢ «ἀττάλη· φάρυξις ὑπὸ φρυγῶν», ὁ ΔΜαυροφρ. Δοκίμ. 58 εἰς τὸ ἄκαλος, ὁ ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 2, 196 εἰς τὸ ἀτάσθαλος, ὁ δὲ G Meyer ἐν Indogerm. Forsch. 6, 107 εἰς τὸ Ἰταλ. *ascele*. Ἡ λ. ἴσως παρήχθη ἐκ τοῦ ἐπίθ. σαλός-ἄσαλος, καθὼς καὶ μωρός-ἄμωρος, χλομός-ἄχλομος κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΣΨάλην ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 54 τραπέντος τοῦ σ εἰς τσ καθὼς καὶ γλῶσσα-γλῶτσα, πρόσωπο-πρότσωπο κττ. Ὁ τύπ. Καρπ. ἄσ-σαλ-λος ἴσως ἐμφανίζει τὸν ἀρχικὸν τύπον, διότι αὐτόθι δὲν φαίνεται τρεπόμενον τὸ τσ εἰς σ ὡς ἀλλαχού. Διὰ τὸν τύπ. ἄρτσαλος ἰδ. DOeconomides Lautl. 117 καὶ ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἀποδοχῆς ἄξιος, κακός, ἀντίθ. τοῦ καλός Θράκ. (Μυριόφ. Περίστασ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.): Δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄτσαλα παιδιὰ Σαρεκκλ. Πὲ τὸν ἄτσαλο τὸν ἀνθρώπο νὰ φοβᾶσαι αὐτόθ. Καλὰ ἄτσαλα, τὰ καμαν (εἴτε καλὰ εἴτε κακὰ εἶναι τὰ ἔκαμαν) Περίστασ. Ἐπαιρνα πέντε δέκα γρόσια, ἄτσαλα ἦτανε; Μυριόφ. 2) Ἀνεπιτήδειος ἀνίκανος Κρήτ. (Σητ.): Ἀτσαλος εἶναι γὰρ τέτοιες δουλειές. Ἀτσαλη ἐπόμεινε ὅς τοι δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Συνών. ἀδέξιος 2. 3) Ἀκοσμος εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὰ ἔργα, ἀπειρόκαλος κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτσαλος καὶ κακοκαμωμένος. Εἶναι ἄτσαλος ὅς τὰ λόγια του - ὅς τὸ περπάτημά του - ὅς τὸ φέρεσμά του κοιν. Βαρέα ἄρτσαλος εἶσαι *Οφ. || Φρ. Ἀτσαλε καὶ π'ράτσαλε καὶ γουρ'νοπαιδεμένε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅλως ἀγροίκου) Βιθυν. Συνών. ἀνταφλος 1, ἀπραχτος 3 ε. β) Ὁ ἀπροσέκτως καὶ ἀτάκτως γινόμενος κοιν.: Ἀτσαλη δουλεῖα κοιν. Ἀτσαλη περπατησιὰ Κορινθ. γ) Ἀτακτος εἰς τὸ βράδισμα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.): Ἀτσαλο μουλάρι Κορινθ. δ) Ἀτακτος, Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἰν.) κ.ά.: Ἀτσαλον μωρόν Οἰν. ε) Ἀστατος, εὐμετάβλητος Θράκ. (Μέτρ.) 4) Ρυπαρός, ἀκάθαρτος Ἰκαρ. Κρήτ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Ε 236 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀσούσσουμη κι ἀνέγνωρη, ἄτσαλη, βρομισμένη». Συνών. ἰδ. ἐν ἄτσαλιάρικος 1. 5) Αἰσχρολόγος σύνθηθ. καὶ Καππ.: Ἀτσαλος ἀνθρώπος, ὅτι φτάση λέει. Ἀτσαλη γλῶσσα. Ἀτσαλο στόμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄτσαλιάρικος. β) Αἰσχρός, ἄσεμνος σύνθηθ.: Ἀτσαλες κουβέντες. Ἀτσαλος λόγος. Ἀτσαλα λόγια. 6) Δυσειδής, δύσμορφος Μακεδ. (Σιάτ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσκημος 1. 7) Ὁ ἀμέτρως καταναλίσκων, πολυδάπανος, ἄσωτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) 8) Ἀκάθαρτος, ἐπὶ γυναικὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐμμήνου ροῆς Κάρπ. Κύπρ. Ρόδ.: Ἐν ἡμπαίν-νουν οἱ ἄτσαλες μέσα, γιατί ἐν' ἄθ-θημα (δηλ. εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς λεχοῦς) Κύπρ. Γεναῖτες ἄτσαλες αὐτόθ. 9) Ὁ ἀρτίως μετὰ γυναικὸς συνουσιασθεὶς Κύπρ. 10) Ἀδύνατος, λεπτὸς Ζάκ. β) Ἀμέστωτος, τρυφερός, ἐπὶ σταχύων Λεξ. Δημητρ.: Ἀστάχγα ἄτσαλα. γ) Ἡ μὴ ἔχουσα κοιλίαν ἐξωγκωμένην, ἐπὶ γυναικὸς ἐγκύου Πελοπν. (Λακων.) 11) Ὁ μὴ εὐρισκόμενος ἐν καλῇ καταστάσει, ἀκατάστατος, ἄρρυθμος, ἀκανόνιστος κττ. σύνθηθ.: Ἀτσαλο περπάτημα - ράψιμο-φέρεσιμο κττ. Ἀτσαλα πράματα. Δουλειές ἄτσαλες. Ἀτσαλο σπῖτι σύνθηθ. Χουράφ' ἄτσαλου (ἀκατάλληλον πρὸς ἄρσιν διὰ τοὺς πολλοὺς θάμνους κττ.) Στερελλ. (Κλών.) 12) Ἐπὶ γεννη-

μάτων κττ. ὁ μεμιγμένος μετὰ χώματος, λίθων ἢ σκυβάλων, ἀκάθαρτος Κάρπ. Κρήτ. Λευκ. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Ρόδ. Στερελλ. (Κλών.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Ροβίθια-φασόλια ἄτσαλα Λεξ. Δημητρ. Κριθάρι ἄτσαλο Κρήτ. Ἀλεσμο ἄτσαλο (τὸ πρὸς ἄλσιν προωρισμένον γέννημα) αὐτόθ. Σ'τάρι ἄτσαλο Λευκ. Συνών. ἄτσαλω πός. 13) Ἐπὶ ἐδέσματος, τὸ ἀπηγορευμένον ὑπὸ τῆς νηστείας Χίος: Ἀτσαλο φαεῖ. β) Συνεκδ. ἄνοστος Θράκ. (Σιρέντζ.) 14) Μεγάλος, ἰσχυρὸς Πόντ. (Σινώπ.): Ἀτσαλο φωτία (πυρὰ μὲ μεγάλας φλόγας). 15) Οὐς. θηλ. Σύμ. καὶ οὐδ. Ζάκ. Ρόδ., τὰ σκύβαλα τῶν δημητριακῶν καρπῶν: Τὸ σιτάριν ἔχει μέσα γούλην τὴν ἄτσαλ-λη Σύμ. Συνών. αἰρόσιτο (ἰδ. αἰρόσιτα), ἀπογυρίδι, ἀποδερμωνίδι, ἀποκοσκινίδι 1, ἀποκοσκίνισμα 1, ἀποσίταρο, κοσκινίδι.

ἄτσαλοσίδερο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄτσάλι καὶ σίδερο.

Χάλυψ: Σφαῖρες ἀπὸ ἄτσαλοσίδερο Συνών. ἄτσάλι 1.

ἄτσαλόστομος ἐπίθ. Βιθυν. Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάλυμν. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Οἰν. κ.ά.) Σκυρ. ἄτσαλόστομος Μεγίστ. Σύμ. ἴσαλ-λόστομος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄτσαλος καὶ τοῦ οὐς. στόμα.

Ἀτσαλιάρικος, ὁ ἰδ.

ἄτσαλοτρώγω Κωνπλ. ἴσαλοτρώγω Κάλυμν. ἄτσαλοτρώω Θήρ. ἄτσαλουτρώου Σάμ. ἄτσαλ-λοτρώω Σύμ. ἴσαλ-λοτρώω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄτσαλος καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

Ἐσθίω κακὰς τροφάς, τρώγω ὅτι τύχη, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀσθενοῦς ἐνθ' ἀν.: Ἀτσαλοτρώει, γιὰ τοῦτο δὲ θὰ γίνῃ ποιεῖ δου καλὰ Θήρ.

ἄτσαλοφαγιά ἢ, Θήρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄτσαλόφαγος.

1) Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀκόσμως, ἀπροσέκτως. 2) Τὸ νὰ τρώγῃ τις κακὰς καὶ βλαβεράς τροφάς.

ἄτσαλόφαγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄτσαλόφαος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄτσαλα καὶ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω ἀντὶ ἄτσαλοφάγος.

1) Ὁ ἀκόσμως, ἀπροσέκτως τρώγων. 2) Ὁ τρώγων τροφάς ἐπιβλαβεῖς.

ἄτσαλόχερο τό, ΚΠαλαμ. Βωμ.² 76.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄτσάλι καὶ χέρι.

Χεῖρ ἰσχυρά, στιβαρά: Ποίημα.

Μὰ ἐσὺ κράτα, σφίγγε ὅς τ' ἄτσαλόχερό σου τὴ νεράδα σκλάβα, κοῦρσος σου καὶ βιός σου.

ἄτσάλωμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄτσαλώνω.

1) Ἡ διὰ χάλυβος στόμωσις τῶν σιδηρῶν ἐργαλείων πολλαχ.: Τ' ἀξινάρι-τὸ τσεκούρι θέλει ἄτσάλωμα. Μὲ ἄτσάλι τῆς βράσις κάνουμε τὰ ἄτσαλώματα. Συνών. ἄτσαλωσις 1, στόμωμα. 2) Πληθ., τὰ ἐργαλεῖα τῶν οἰκοδόμων ὅσα δύνανται νὰ στομωθοῦν Ἀνδρ.

ἄτσαλώνω (Ι) πολλαχ. Μέσ. ἄτσαλώνομαι Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄτσάλι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Στομώνω διὰ χάλυβος σιδηροῦν τι ἐργαλεῖον, οἶον πέλεκυν, σκαπάνην, μάχαιραν κττ.: Ἀτσαλώνω τὸ μαχαίρι - τὸ τσεκούρι κττ. Συνών. ἄτσαλίζω 1. β) Μεταφ. κάμνω τι ἰσχυρόν, ἄκαμπτον σύνθηθ.: Ἀτσαλώνω τὴν καρδιά (ἐμπνέομαι ἀπὸ γενναιότητα καὶ τόλμην) σύνθηθ. Ἡ δυνατὴ καὶ καλόχυμη ρίζα ἄρχισε πάλε νὰ παίρνῃ ἀπάνω της,

ἢ σκλαβιά τοὺς ἀτσάλωνε ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 9. Μετοχ. ἀτσαλωμένος = ἰσχυρός, ἄρρηκτος, ὁξὺς κυριολ. καὶ μεταφ. 2) Μέσ. διατελῶν ὑπὸ δίαίταν τρώγω ἐπιβλαβεῖς τροφὰς Μύκ.

ἀτσαλώνω (II) Κεφαλλ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτσαλος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀ-τζάλιν).

Ρυπαίνω, μολύνω Κεφαλλ. Χίος: Μοῦτρο ἀτσαλωμένο Κεφαλλ. || Φρ. Τὴν ἀτσάλωσε (ἔπαθεν ἀφροδίσιον πάθος) Κεφαλλ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ.

ἀτσαλωπὸς ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄτσαλη ἢ ἄτσαλο, δι' ὃ ἰδ. ἄτσαλος, καὶ τῆς καταλ. -ωπός.

Ἐπὶ σιτηρῶν καὶ ὀσπρίων, ὁ μεμιγμένος μετ' ἀπορριμμάτων, μετὰ σκυβάλων. Συνών. ἄτσαλος 12.

ἀτσαλωσιὰ ἢ, Κεφαλλ. Κύπρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτσαλώνω.

1) Ἡ διὰ χάλυβος στόμωσις σιδηροῦ ἐργαλείου Κύπρ. κ.ά. Συνών. ἀτσάλωμα 1, στόμωμα. 2) Παλαιὰ ἀξίνη τῆς ὁποίας ἀνεκλήθη διὰ χάλυβος ἢ στόμωσις Κεφαλλ.

ἀτσαλωσύνη ἢ, Παξ. Πελοπ. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτσαλος.

1) Ἀκαταστασία Πελοπ. (Κορινθ.): Ἡ ἀτσαλωσύνη του δὲν ἔχει ὄρια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλιὰ 1. 2) Ἀκοσμία, αὐθάδεια Παξ. Ρόδ. Συνών. ἀτσαλιὰ 2. 3) Ἀταξία, ζωηρότης, παιδαριωδία Πόντ. (Οἶν.) 4) Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης Ρόδ. Συνών. ἀτσαλιὰ 7.

ἀτσάλωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀτσαλωτός < ἀτσαλώνω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ἐπὶ σιδηρῶν ἐργαλείων, ὁ μὴ διὰ χάλυβος στομωμένος, ἀστόμωτος. Συνών. ἀστόμωτος 1, ἀτσελί-κωτος.

ἀτσαλωτός ἐπίθ. ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 76.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτσαλώνω καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ οἶονεὶ ἐκ χάλυβος κατεσκευασμένος, σκληρός: Ποίημ. Ἀνασκουμπώσον τὸ βραχόνι, | δεῖξε ποντίκια ἀτσαλωτά.

ἀτδάμπλυστα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτδάμπλυστος.

Τὸ νὰ βλέπη τις χωρὶς νὰ κινῇ τὰ βλέφαρα, ἀτενῶς: Τερῶ ἀτδάμπλυστα.

ἀτδάμπλυστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀτδάμπλυστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τδαμπλυστός < *τδαμπλυστός < τδαμπλύω.

Ὁ μὴ συγκλείων, ὁ μὴ καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ βλέπων ἀτενῶς.

ἀτσάππιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. κ.ά. ἀτσάπ-πιστος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσαππιστός < τσαπ-πίζω.

Ἐπὶ ἀγροῦ, δένδρου κττ. ὁ μὴ διὰ τῆς σκαπάνης καλλιεργηθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀτσάππιστο χωράφι Ἀθῆν. Κῆπος ἀτσάππιστος αὐτόθ. Δενιζὸν ἀτσάπ-πιστον Κύπρ.

ἀτσάραντος ὁ, Πελοπ. (Ὀλυμπ. Χατζ.) ἀτσάραδος Ζάκ. Θήρ. Λευκ. Κεφαλλ. Νάξ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀσάραντος. Πβ. Κορ. Ἀτ. 4, 682.

Εἶδος πτηνοῦ ἐκ τῶν ὀδικοτέρων, ὁ χλωρίων ἐνθ' ἄν.: Καλύτερα λαλεῖ ὁ ἀτσάραδός μου ἀπὸ τὸ δικό σου καναρίνι Λευκ. || Ἀσμ.

Ἀτσάραδος κι ἀμάραδος, φίστος καὶ ρεκουνέλλι ἐπαρκελαγηθήσανε μ' ἓνα παλαιὸ σγαρδέλλι Νάξ.

ἀτσάρκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσάρκουτους Λῆμν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσαρκωτός < τσαρ-κώνω.

Ἰδίᾳ ἐπὶ ἀμνῶν καὶ ἐριφίων, ὁ μήπω περικλεισθεὶς εἰς τὸν τσάρκον, ὁ θηλάζων ἔτι, ὁ παρακολουθῶν τὴν μητέρα εἰς τὴν βοσκήν.

ἀτσαρούχωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσάρ'χουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσαρουχωτός < τσαρουχώνω. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀ-τσάρ'χουτους διὰ τὴν προσαρμογὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν τύπ. τσαρ'χώνου.

Ὁ μὴ φορῶν ἢ ὁ μὴ ἔχων τσαρούχια, ἀνυπόδητος. Συνών. ξυπόλυτος.

ἀτσαφάρωτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσαφαρωτός < *τσαφαρώνω < τσαφάρι.

Ὁ μὴ φορῶν κώδωνα, ἐπὶ βοσκημάτων.

ἀτσαχάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄτσαχας.

Μικρὸν τεμάχιον πυρίτου λίθου. Ἀντίθ. ἀτσάχα-ρος.

ἀτσαχάλευτος ἐπίθ. Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσαχαλευτός < *τσαχαλεύω.

Μόνον εἰς τὴν φρ. τρέβα ἀτσαχάλευτη = παῦσις ἐχθροπραξιῶν μεταξὺ ἀντιμαχομένων οἰκογενειῶν, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται οὐδ' ἐλαχίστη ἀπόπειρα παραβάσεως τῶν ὑπὸ τῆς δημογεροντίας ἐπιταχθέντων. Ἰδ. ΔΖαφειρακόπ. ἐν Λαογρ. 4 (1912) 393 κέξ.

ἀτσάχαρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀτσάχι διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Εὐμέγεθες τεμάχιον πυρίτου λίθου. Ἀντίθ. ἀτσα-χάκι.

ἄτσαχας ὁ, Ἀθῆν. Θήρ. Κέως Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Καλόξ. Κινίδ. Σκαδ. Φιλότ.) Σίκιν. Σίφν. ἄτσαχ-χας Ἰκαρ. ἄτσαχος Ἰκαρ. Σίφν. κ.ά. ἄτσακας Κρήτ. ἄτσακας Κρήτ. ἄτσαχας Θήρ. Κέως Κύθν. Μύκ. Σῦρ. Τήν. ἄτσαχας Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτσάχι κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Πυρίτης λίθος ἐνθ' ἄν.: Ἀναψα τὸ φ'τίλι μὲ τὸν ἄτσαχα Θήρ. || Αἰνιγμ. Ἐνας τρόχαλος μέγας μὲ ἀτσάχοι (τὸ στόμα καὶ οἱ ὀδόντες) Ἀπύρανθ. || Μεταφ. ἐπὶ πράγματος σκληροῦ Νάξ. (Σκαδ. Φιλότ.): Τὰ φασόλια εἶναι ἀτσάχοι. Συνών. ἀγκίδα 9, ἀθιάκιν, ἀθιακόπετρα, ἀθια-κόρροισος, ἀτσαλόπετρα, ἀτσάχι, ἀτσαχόπε-τρα, ἀτσειδόπετρα, στουρνάρι, στουρναρόπε-τρα, τσακμακόπετρα. 2) Μέρος εἰς τὸ ὁποῖον στη-ρίζεται ἡ βελόνη τοῦ ἄξονος Σίφν. 3) Γῆ σκληρὰ καὶ δυσέργαστος Κύθηρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κέως Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. Τήν.

ἀτσαχᾶτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄτσαχος καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ οἶονεὶ ἀπὸ ἄτσαχα κατεσκευασμένος, ρωμαλέος, ἰσχυρός. Συνών. δυνατός, γιερός.

